

— Ще се запие. Ядоса се. А сме приятели ... Много, много добри приятели сме.

— Нищо му нѣма.

Замлъкватъ.

Колко се е промѣнила ... — мисли си той и неволно си спомня за Биби и Жоржета. — А каква бѣше ... Каква бѣше ...

— Научихъ се долу, че си вдовица.

— Богъ не поиска да остана дълго време щастлива, — казва тя. — Но благодаря му — мжжъ ми всичко, всичко ми остави и за днесъ, и за утре.

— Вижъ ти, вижъ ти!

Богданъ се вълнува. Нима е малко да скиташъ толкова време и накрай да седнешъ пакъ срещу оная, която нѣкога се е притискала къмъ тебъ, гледала е заедно съ тебъ отъ високитѣ дюни следъ далечнитѣ параходи и ти е обещавала да бжде върна до гробъ.

— За какво се замисли, Богдане?

— Ами че затова, дето днесъ съмъ тукъ. Я си помисли само, колко време не сме се виждали. И за още нѣщо мислѣхъ, Ирино, — че нѣма за моряка по-голѣмо щастие отъ това, да види близъкъ, който си е припечелилъ свое кѣтче на твърдата земя. Нашето жилище се клати и трѣшка заедно съ насъ, ние не можемъ да сѣемъ нищо, не можемъ да пожнемъ нищо, ние нѣмаме нищо, освенъ едно компанско шкафче и едно моряшко сандѣче съ портрети и писма.

Разврѣзва му се езикътъ, заговаря той на своята първа любовъ за много нѣща, но само едно премълчава — че ей сега е готовъ да смѣни всичкитѣ кѣщи и ниви и лозя на тоя градъ съ кой да е параходъ по кой да е рейсъ. И когато притваря